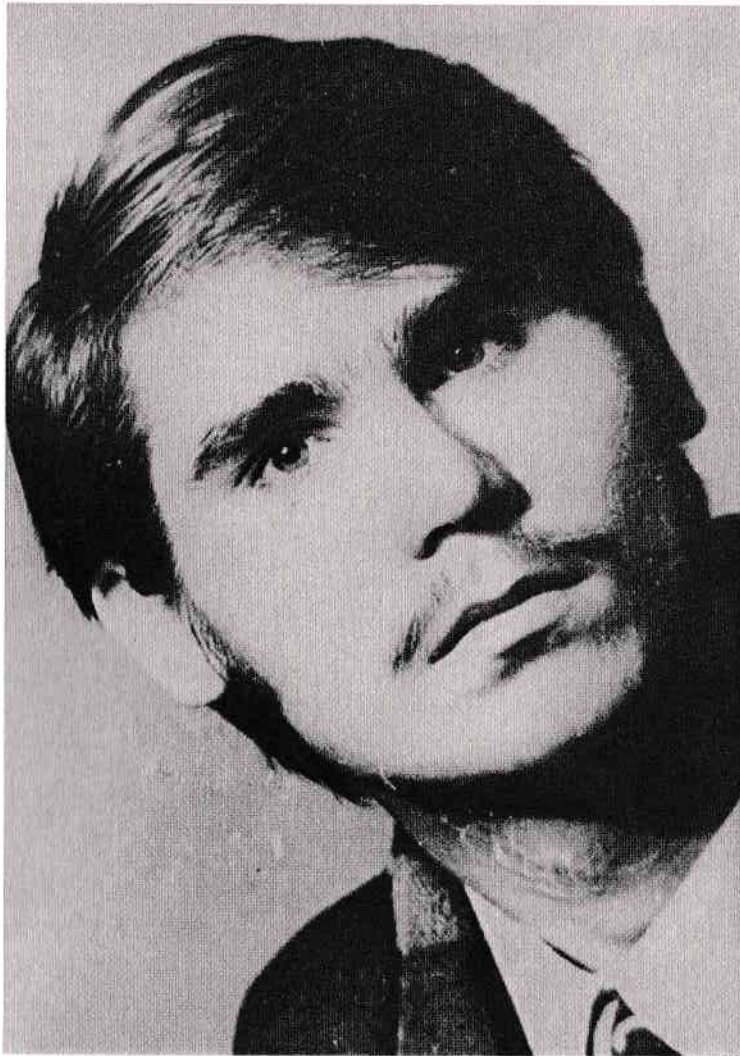

LBRIS

We know
books

Theodor Damian

JURNAL DE
SEMINARIST

LIMES
2026

Cu viața pe hârtie

Un jurnal este un fel de alter ego. Îl citești și mă citești. Nu-mi citești creația literară, ci gândurile, sentimentele mele despre ceea ce am scris, am făcut sau despre ceea ce intenționez să fac. Un jurnal este, de asemenea, un fel de... nu „Gâlceava înțeleptului cu lumea” (D. Cantemir), ci gâlceava mea cu mine însumi, dar și cu cei din jur, deci tot cu lumea, însă cu lumea mea.

În cazul de față, vorbim despre însemnări din viața zilnică a unui tânăr de 17, 18, 19 ani, „smuls” din atmosfera efervescentă a „târgului” Botoșanilor și transplantat într-un loc cu totul străin unde acomodarea cu mediul, cu regimul, cu oamenii constituia o permanentă problemă.

Jurnalul a devenit astfel locul mărturisirii, al eliberării interioare, prieten intim și terapeut totodată.

Ca antrenament, ca exercițiu de scriere, jurnalul a reprezentat și un mod de verificare a celor ce am zis sau făcut, eu sau alții, și de reflecție asupra acestora.

Așezându-mi viața pe hârtie am dat curs, posibil, atât nevoii de a scrie, dar mai ales, poate, prin teoriile pe care mi le făceam singur, unei încercări, mai degrabă neconștientizate, de a mă înțelege pe mine însumi.

Uneori textele sunt lungi, scrise ca dintr-o singură respirație sau din respirații succesive, grăbite, ca atunci când alergi cu efort și te oprești „ca să-ți tragi sufletul” respirând adânc și des. Cu toate că în această redactare am mai tăiat rândul de caiet pentru a începe un nou paragraf, rămân însă destule locuri unde se vede cum ideile curg val vârtel, una, de pildă, încheindu-se se la mijlocul unui rând, iar alta, deși diferită de precedenta, care ar fi necesitat paragraf nou, continuând totuși pe același rând, iar acolo unde totuși începeam un paragraf nou, acela începe doar după ce lăsam la capăt de rând doar o pătrățică, maxim două, din caietul de matematică pe care scriam, mărunț, la fiecare rând. Nu-mi permiteam caiete de dictando pentru

că mi-ar fi implicat o cheltuială suplimentară, iar banii erau foarte puțini.

Această zgârcenie de spațiu face ca, pe alocuri, mai ales când notam la mare repezeală, scrierea să pară ca un ciudat manuscris medieval la prima vedere indescifrabil (Trebuie să-mi exprim aici totala admirație și recunoștință față de doamna Eva Mladin de la Cluj, care, la recomandarea regretatului prieten Aurel Sasu, a reușit să descifreze și să culeagă impecabil opt astfel de caiete de jurnal manuscris).

Se va observa din lectura textelor că de cele mai multe ori numele colegilor, ale profesorilor, apar fără prenume sau fără titluri sau formule de politețe. Asta, desigur, din fuga consemnărilor în caiet sau, uneori, din fuga consemnării unor momente, a unui eveniment chiar atunci când acesta avea loc.

Am făcut aici puține intervenții redacționale. Am lăsat tot felul de expresii stereotipice, repetiții, redundanțe, naivități, fraze lungi, de multe ori cu o punctuație neconvențională, atât pentru a reține originalitatea textului dar și farmecul lui totodată.

O parte din acest farmec este legată de prezentarea iubirilor platonice (sau poate mai degrabă închipuirii acestora) izvorâte dintr-o vastă corespondență cu fete din țară (în urma schimburilor de adrese din ziarul *Magazin*), iubiri bazate mereu doar pe o fotografie sau chiar pe schimburi de fraze frumoase și idei interesante și care, probabil, reflectau mai degrabă dorul de iubire atât de specific acelei vârste.

Tot parte din farmec este și mulțimea „castelelor în Spania” pe care le-am construit în legătură cu dorințe idealiste de viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, dar și nu puținii „gărgăuni”, rod fie al frustrărilor de multe feluri, fie al excesului de imaginație, de asemenea specifice vârstei.

Un alt motiv care a generat multe preocupări și deci însemnări, a fost legat de conflictele cu autoritățile școlii. De la simple nemulțumiri, la izbucniri și proteste pentru motive mai mult

sau mai puțin întemeiate (atunci toate păreau întemeiate!), aceste conflicte, mult mai multe decât sunt prinse în acest jurnal, dar mai ales tendința noastră, a elevilor, de a critica tot ce nu ne era pe plac potrivit felului cum gândeam atunci, ocupă suficiente pagini în aceste însemnări.

Se poate înțelege că acest jurnal nu cuprinde toate aspectele, întâmplările, situațiile prin care am trecut ca elev în acei ani de școală. Nici nu a fost asta intenția însemnărilor.

De exemplu, faza când, în anul III, am stabilit cu Marcel Miron să scoatem noi o revistă; munca pentru redactarea primului număr (o numisem „Răsăritul”) de la lipirea unor coli mari de hârtie una de alta, până la trasarea rubricilor și apoi la elaborarea unor texte potrivit acestora – totul scris de mână – ar fi meritat descrisă în detaliu. Revista a apărut într-un singur număr!

De asemenea multe întâmplări din sala de valize ori episoadele când curățam parchetul în clase (mai ales în anul V) și când, după ce acesta era curățat cu bureți de sârmă și cu petrosin, și îl lustruiam cu o pătură de care un elev stătea ținându-se de margini iar altul o învârtea, uneori dându-i drumul spre nefericirea celui aflat pe ea, și multe, multe altele, nu sunt prinse în jurnal.

Sunt sigur că fiecare coleg, dacă și-ar depăna amintirile, ar putea scrie propriile sale volume.

(Pasiunea de a nota momente ale vieții cotidiene, de a scrie istoria clipei, în cazul meu a continuat până în ziua de azi. Alte caiete își așteaptă rândul la publicare: jurnalul anilor de facultate, al celor de la Institutul ecumenic din Bossey, Elveția, al primului an de vizite prin America, adică descoperirea Americii cu „ogarul cenușiu”, cel cu aspecte din viața Arhiepiscopiei ortodoxe române din America, alte două jurnale anuale de tipul celor deja publicate: *Vraja emigrației* (Eikon, București, 2016) și *Un alt jurnal New-York-ez*, RawexComs, București, 2017).

Sper ca prin lectura acestor pagini colegii mei să se revadă pe ei înșiși în oglinda minunaților ani de seminar iar ceilalți cititori

să-și amintească de propriile lor visuri, idealuri, „castele în Spania” oricât de modeste sau îndrăznețe ar fi fost și care le-au fermecat anii de aur ai tinereții, să-și amintească de frumusețile propriei lor vieți de la fascinanta vârstă a adolescenței.

Acum, privind înapoi (dar nu cu mânie, cum sună titlul celebrei piese a dramaturgului John Osborn, ci cu dragoste și recunoștință) împărtășesc într-un anume fel sentimentul tânărului care a făcut armata, cum se făcea pe vremuri, și care povestea de o experiență plină de frustrări, uneori abuzuri și nedreptăți, dar care, după ani, întâlnindu-se cu prieteni sau colegi „de leat”, depăna emoționante amintiri care se încheiau cu un mesaj implicit de genul, armata m-a făcut om!

Așadar, uitându-mă retrospectiv la anii aceia ai tinereții circumscriși la viața de internat, cred că multe circumstanțe atenuante sau chiar justificări întemeiate s-ar putea acorda situațiilor, persoanelor care au generat respectivele nemulțumiri.

Dar jurnalul e jurnal. Confesiunea strict subiectivă este parte din definiție.

Acesta este și sentimentul meu acum la citirea propriilor mele însemnări din tinerețe.

Gândindu-mă la opoziția mea față de intenția mamei de a mă consacra Bisericii și preoției, la fuga mea din Seminar, la planurile de a-mi alege altă carieră, alt drum în viață și la întoarcerea radicală a mea înspre teologie, Biserică, preoție, slujire, cu dragoste și pasiune, nu pot să nu mă gândesc la mai multe figuri din istoria Bisericii creștine care au prigonit creștinismul pentru a deveni marii lui apologeți, care au fugit de preoție din rațiuni diverse și care au devenit apoi devotați teologi, slujitori în urma unor convertiri interioare mai mult sau mai puțin explicate. Mai degrabă neexplicate.

Sf. Duh lucrează cum vrea El.

Cred și acum că rugăciunile fierbinți și neîncetate ale mamei mele au fost auzite de Dumnezeu care a făcut ca suflarea de

vânt a Duhului Sfânt să treacă peste mine și să mă convertească la frumusețile divine ale teologiei, ale slujirii preoțești în Biserica Sa.

Vreau să precizez aici că aceste frumuseți ale teologiei le-am descoperit și trecând prin filtrul filosofiei, mai ales când am văzut apropierea dintre aceste două discipline, așa cum am studiat-o la cursurile de Teologie fundamentală ale vrednicului de pomenire părinte Prof. Petru Rezuș, distins folclorist, poet, critic și istoric literar, recunoscut atât în lumea teologică, cât și în cea literară a timpului.

Și Dumnezeu a rânduit ca sub cerul teologiei și al slujirii în Biserica Domnului Hristos să-mi împlinesc și celelalte idealuri ale tinereții, poezia și jurnalismul în special, mai puțin muzica dar în plus cariera academică. Toate acestea slujind teologia.

* * *

Deja în ultimele zile când terminam studiile seminariale, revăd acum în însemnările din jurnal, anticipam că, după plecare, o să-mi fie dor de Seminar. Și ce intuiție bună am avut! Toata viața am trăit și trăiesc cu acest dor. De aceea, în fiecare an, când am venit în țară din străinătățile mele, am trecut pe la Seminar, la mănăstire, să re trăiesc, să revăd locurile adolescenței, timpurile, oamenii care m-au format definitiv și fără de care nu aș fi cel ce sunt acum, nu aș fi avut în permanență bucuria împlinirilor personale și profesionale; de aici, dincolo de toate „ieremiadele” din aceste însemnări din anii de școală, recunoștința mea față de părinții mei, mama în special, față de profesorii și colegii mei, este, nu un act ocazional, ci o atitudine permanentă.

În încheierea acestor rânduri cred că s-ar potrivi frumos să ne aducem aminte de un foarte popular cântec din anii de seminar, „Timpul florilor”, cântat de Dalida în franceză și de Mary Hopkins în engleză, și care, în mai multe feluri, ne întoarce nostalgic și minunat gândul spre Seminarul nostru.

Iată un posibil poem inspirat de cele două variante ale celebrului cântec:

Anii accia, prietene

A fost odată ca niciodată
un internat unde ne-am întâlnit
copii străini, timizi și speriați
unde cântecul destinului nostru
începea să croșeteze
iubirea de frați.

Îți amintești acele zile,
prietene,
când râdeam
și ne îngrijoram totodată
tineri și încrezători pășeam prin ani
în casa timpului, o floare neuitată.

Nu știam încă ce este viața
din când în când în ochi
o picătură de rouă,
dar eram pregătiți să mergem înainte
să cântăm Domnului cântare nouă.

Anii au trecut învolburați
și. în toamna vieți
ploile. bătând în umbra dorurilor vagi.
cu gust de seminar și mănăstire.
ne răscolesc poverile tristeții.

Când ne mai întâlnim,
din întâmplare,

zâmbim unul altuia,
dar în privire recunoaștem
copilul și tânărul
plecat de acasă
spre marea chemare.

Acum am revenit în fața porții
unde tu poate nu vei mai veni,
dar cântecul pe care noaptea ni-l aduce
același, ca-n trecut, mă va trezi.

Cu pași timizi am revenit în clasă –
fără noi nu mai e cum a fost cândva –
în oglinda ferestrei
am văzut un chip
am fost eu acela oare
sau altcineva...

În ușa clasei
am auzit pe cineva cu glasul blând,
te-am văzut pe tine,
prietene,
chemând pe toți colegii
rând pe rând.

Cu sufletul pe drum,
o oră doar de m-aș întoarce-acum,
să stau în banca întâia de la geam
unde, în gând,
în orele de curs.
prin lumi călătoream.

Acum, clasa fără noi e goală,
dar ecoul vocilor noastre
încă răspunde „prezent”,
iar noi răspundem la fel,
dar din altă parte de viață,
din altă parte de școală.

Anii aceia nu mai vin înapoi,
dar noi suntem în ei
ca și ieri
așa cum ei continuă să înflorească
trandafirul mănăstirii din noi.

Acestea au fost zilele noastre, prietene,
credeam atunci că nu se vor sfârși,
în dimineți ne bucuram de încă o zi,
 trăiam pe două căi,
real și vis,
dar pe-amândouă înaintam în propriul destin
cântându-i Domnului cântare nouă.

Jurnal de seminarist

22-10-1969

Mult am stat și m-am gândit până să ajung la a scrie aceste rânduri, dar în sfârșit, am renunțat la altceva ce puteam face în timpul ăsta, pentru aceste rânduri. Și asta pentru a fi o aducere aminte mai târziu – visuri deșarte, știu eu, va avea multe zile caietul ăsta? Numai pentru el cât am umblat, n-aveam de unde să fac rost până când am schimbat cu unul de dictando cu un coleg din anul III. Stau și mă gândesc câtă nedreptate poate fi în școala asta. Acum directorul m-a pus absent numai pentru simplul fapt de a fi mers până la clasa anului III. Singurul fapt care mă consolează este acela de a fi în penultimul an când mă mai numesc elev, alături de natura într-adevăr frumoasă de aici – dar vai – de care nu te poți bucura prea mult căci ești nevoit să stai mereu în internat.

Excursii – nu e voie de făcut; bilete de voie pentru ieșirea din internat nu semnează nimeni; și așa, pentru un bilet de voie în mănăstire trebuie să te milogești nu știu cât să ți-l dea, parcă ar fi ceva sfânt și dacă te duci ai pângări, sau parcă te-ai apuca să faci spargerii și alte lucruri de genul ăsta, parcă nu ești sătul de ea și te duci de plăcere. Te duci de nevoie, și-atunci când ai nevoie nu-ți dă voie; dacă protestezi, riști să fii insultat, făcut cu ouă și cu oțet, sau să ți se scadă nota la purtare, deși regulamentul nu prevede decât muștrare în patru ochi pentru o abatere de genul ăsta – prima.

Dacă și pe ușile de la W.C. sunt inscripții ca: „Nu-i dreptate”! Cel ce-a scris acolo n-a scris degeaba – până nu faci foc nu iese fum. Dacă ceri să se lase o sală de clasă liberă după rugăciune, pentru citit, învățat, nu se aprobă; se face risipă de energie, dar de citit este cât de mult și de învățat și mai mult – nu mai zic treabă, cor, paraclis. Să iau numai exemplul de azi. De la 13,30 când ieși de la masă, mergi la cor până la 15, apoi la treabă în grădină până la 17 – și acum sună pentru practică la paraclis. Învăță în cele 2 ore de meditație la 5 obiecte și citește apoi pe Eminescu! După rugăciunea de seară, unde să stai? N-ai lumină, n-ai unde, dacă stai pe la W.C. totuși, te pune absent din dormitor.

Grele vremuri pentru un elev! Face apel aproape la fiecare oră din meditație, seara se face de asemenea, nu te poți mișca nicăieri căci altfel riști să ți se umple cazierul cu însemnări.

Chiar dacă nu ai cor, treabă, paraclis, până la ora 15 trebuie să te recreezi puțin după 7 ore de muncă intelectuală încordată? Cred că da! Apoi ai 5 ore de meditație – înveți la cele 5 obiecte de a doua zi: Când mai citești o carte, când te mai ocupi cu probleme care te privesc personal? Deși, slavă Domnului, fiecare profesor zice: „citiți – nu pierdeți timpul!” Care timp să-l pierzi?

Nu mai vorbesc de problema tunsului unde pur și simplu îi tunde pe cei din anul III, dar și pe cei din anul IV. Ce legătură este între III și IV? – Nu știu. Ce rost are să tundă, să pedepsească și anul IV pentru o abatere a unui singur elev din anul III? Cum se explică faptul că mă consemnează pe mine și pe colegul meu M. pe o lună de zile, 4 oct. – 4 noiembrie, pentru o întârziere de 3 sferturi de oră, iar pe alții care întârzie mult mai mult, care fug fără bilet, nu-i consemnează, ci le vorbește pur și simplu dojenitor? De multe ori mă gândesc să fac o critică a regimului de internat, a tuturor nedreptăților – n-am mai făcut.

Mâncarea e slabă. Atât doar că e la timp. Dacă însă se întâmplă să-ți vină părinții și să ai ocazia să te refaci, mâncând mai des și consistent, riști să fii luat în râs cu vorbe ironice de părintele doctor Chiorbeja: „crapă chelea pe tine de gras ce ești”, crezând că asta se datorește faptului că mănânc la regim, adică lui, pentru că ne-ar fi prescris regim alimentar special. Nu. A mânca la regim nu e mai bine, că mâncarea e numai cartofi – înainte mai erau și fasolele, acum numai și numai cartofi: Felul I ciorbă de cartofi, felul II mâncărică de cartofi – la prânz și seara – sau pireu. Păcat că părintele doctor nu știe sau nu vrea să știe că deși acasă e mâncare incomparabil mai bună ca asta de aici, totuși acolo slăbești, pentru că mănânci de câte ori vrei, și când ți-e foame.

Doar natura te mai face să uiți de toate astea, frunzele care cad de pe crengi, covorul moale pe care-l fac pe cărări. De multe

ori îmi vine să mă concentrez să fac poezii despre Eminescu, despre natură, dar mai întâi trebuie citit și învățat; când mai ai puțin timp, mai discuți, plimbându-te pe aleee, cu vreun coleg despre viața de seminar, caracterizând diverse persoane.

Câteodată stau și mă-ntreb: „Ce vârstă avea Adam când l-a făcut Dumnezeu? Dar Eva?” – și nu reușesc să-mi răspund. Nu știu nici eu de ce-mi vine gândul ăsta în minte.

Rămân aici căci sună rugăciunea și risc să fiu iar trecut absent.

28-10-1969

Mai bine este să fii mai puțin deștept decât deștept. Ai fi scutit de 1001 întrebări fără posibilitatea de a primi un răspuns sau de a-ți răspunde.

Azi am fost la adunat piatră de pârau la Sihăstria și am venit la cină, apoi m-au prins jucând șah. Ieri au adus filmul *Planeta maimuțelor*; prin asta poate vor să mai acopere, să compenseze cu răul pe care cei mai mulți îl suferă aici, sau să zic așa, cei care-și dau seama de lucrul ăsta – sunt și care nu-și dau seama de nimic. Hibernează pur și simplu. Sunt absenți total. Nu-mi poate însă ieși din cap cum de unuia ca Tomaziu, directorul îi dă voie la P. Neamț, verbal – și unuia ca mine, sau ca altul, nici măcar în mănăstire și acolo cu bilet de voie, uneori nici așa. Ce explicație mi-aș putea da în privința asta? Nu știu ce să cred. Se teme directorul de Tomaziu, e șantajat? Are vreo datorie față de el? Greu de explicat. Răbdarea face mult. Să așteptăm – poate lucrurile se vor revela de la sine.

1-11-1969

Dimineată. 6,30 – un peisaj minunat. Cerul tot e acoperit cu nori albaștri, de un albastru închis, iar undeva, aproape de linia orizontului, o fâșie lungă de un galben aprins, spre portocaliu;

Într-o parte a acestei fășii – în partea de jos – în acest întins albastru, aproape totuși de acest lanț portocaliu – umbrele unor figuri informe.

Coboară parcă tot cerul în partea stângă, se duce în pădure, parcă este înghițit de ea. Cu mult mai încoace de pădure, trei ploi așezați la distanțe mici, egale, și unul ceva mai departe pe aceeași orizontală parcă ajunge cu vârfurile la cer, în acel portocaliu reliefat. În părți, alți copaci desfrunziți – o magazie părăsită – un gard. Păcat că nu sunt un pictor sau un poet... Și toată această atmosferă, într-un aer nu prea rece de toamnă...

3-11-1969

Stau și mă gândesc și admir și nu pot să nu zic ca psalmistul: „Minunate-s lucrurile Tale Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut, și e plin pământul de făptura ta”. Apariția zorilor din dimineața asta m-a fascinat – ca și cea din ziua în care am început să urmăresc aceste apariții, aceste frumuseți, și când m-am hotărât să scriu într-un fel ceea ce văd, deși cred că am un vocabular destul de restrâns și n-o să reușesc ceea ce vreau... Tot la răsărit, ca și data trecută, s-au adunat în diferite forme norii sclipitori, argintii. Totul deasupra era un albastru închis – obișnuit – dar cu cât se depărta spre răsărit devenise mai pal, apoi în apropierea norilor strălucitori – o combinație de alb cu argintiu... – cerul era de un albastru fermecător, iar printre norii care începeau să se destrame, ca niște lacuri, ca niște mări, cerul era de un bleu deschis, clar, și totul se ducea destrămându-se spre pădure... iar spre orizont bolta era de un violet pal care se închidea treptat spre albastru în apropierea ultimelor dealuri ce se vedeau...

8-11-1969

După prânz am plecat cu M. Marcel spre schitul Cămârzeni – la părintele Casian. În Tg. Neamț am pierdut cursa de

Fălticeni și am pornit pe jos; am trecut prin Boroaia, Târzia, și alte sate – am mers vreo 8 km și cu o mașină de ocazie. Târziu ne-am întâlnit cu Bârsan, elev în anul I care mergea la Fălticeni și am mers și cu el până când a luat o ocazie spre Fălticeni. Noi, obosiți pe drum rău, am ajuns cu greu la asfalt și întrebând de unul, de altul am apucat-o pe drumul spre Cămârzeni. Am mers mult, era și un frig și un vânt puternic, era să greșim drumul luând-o înainte, dar ne-am întors am luat-o pe lângă niște grajduri și voiam să dormim la prima casă luminată ce era în fața noastră, dar spre mirarea și bucuria noastră am recunoscut casa părintelui Casian și am bătut la ușa ei. Însă ne-a deschis un bătrân care ne-a spus că părintele a plecat la hram acasă la el, la Vorona – Botoșani – deci dezamăgiți am dormit acolo pe un pat de scânduri.

Dimineața era un frig și un vânt îngrozitor. Cu greu, nemâncați, am ajuns iar la șoseaua Fălticenilor, am mâncat niște halva la un bufet, am așteptat foarte mult până ne-a luat o ocazie până la Tg. Neamț, apoi am venit la școală și ne-am băgat în pat.

Dintre toate, ceea ce a fost mai important, a fost drumul făcut pe jos și frigul pe care l-am tras.

19-11-1969

Astăzi nu prea am avut o zi bună, din punct de vedere exterior căci mi-am făcut dușmani, dar din punct de vedere interior mă simt împăcat și mulțumit sufletește. Și motivul – un elev din anul I, Pozariuc, care mereu vine în clasă sfidând unii colegi care au fost și insultați în fața lui și pentru el. Chiar era să se ajungă la bătaie.

Sunt mulți împotriva noastră, dar sper ca totul să se întoarcă în favoarea noastră.

Fapt remarcabil – spre seară a apărut în jurul lunii un fel de curcubeu, o aureolă în toate culorile care se schimbau mereu, când în cercuri crescânde de la mic la mare, când într-un rotund luminos, multicolor.

Copiii erau adunați în grupuri și discutau despre acest fenomen.

Am primit scrisoare din Franța.

25-11-1969

Astăzi la ora 8 fără cinci, deși era soare, a început să ningă cu fulgi mici și repezi. Nu știu de ce dar am impresia că toamna asta o să fie lungă.

Stau adeseori și mă uit la câte un elev și-l analizez.

Unii cu o figură resemnată, de parcă s-ar fi acomodat perfect cu regimul școlar și parcă pesimiști ca și cum nu ar mai fi nimic de făcut. Alții cu fața senină și voioasă ca și cum nicăieri nu s-ar simți mai bine decât aici și la orice manifestare fie bună, fie rea, din partea oricui, rămân impasibili. Și, în sfârșit, a treia categorie de răzvrățiți și de cele mai multe ori pe bună dreptate. Aceștia par să-și dea cel mai bine seama de situația în care se află.

27-11-1969

Natura m-a impresionat puternic. Afară a început să ningă – e prima dată când se așează zăpada. Am început să mă gândesc la iarnă, chiar încercam să fac o poezie.

Aș vrea să împărtășesc această mulțumire sufletească și fetei căreia îi scriu mult, 12 pagini.

7-12-1969

Ieri a venit tăticu pe la mine, mi-a adus fasole, azi am mâncat cu el la părintele Damaschin în cinstea lui – ziua lui a fost acum câteva zile.

Am făcut câteva poezii cu ocazia venirii iernii pe aici, acum însă totul s-a topit.

* * *

8-01-1970

Oh, ce repede a trecut vacanța! Ce repede a trecut, dar ce frumoasă a fost! Cât de fericit am fost în vacanță! La început Adriana, apoi fata în balon roșu, fata de la Liceul „M. Eminescu” și ultima, Rodica.

Oare dintr-o vacanță de 2-3 săptămâni atât de puțin am de scris? Dar inima mi-e plină de bucurie pentru felul în care am petrecut-o și de tristețe în același timp pentru faptul că am plecat atât de repede de lângă ceea ce mi-a fost drag.

Și activitate literară de asemenea puțină, doar 3 poezii și o carte citită.

Dar începe un nou trimestru, o nouă perioadă de muncă, de încordare... oh, de s-ar termina mai repede, de-ar trece și astea trei luni repede, repede...

12-03-1970

De câte ori nu mă gândeam să mai scriu ceva, parcă mă simțeam vinovat față de caietul acesta că l-am dat uitării, că nu i-am mai povestit nimic, că m-am depărtat de el. Parcă îmi reproșează infidelitatea, întrebându-mă de ce nu-i mai dezvălui nimic din tainele mele așa cum o făceam altădată, de ce când scriu, scriu așa de puțin și superficial, așa de repede ca să termin odată de scris.